చిత్రాలు: రఘునాథ్ దెందుకూరి

అంతర్ముఖం

- పి.వాణి
హైదరాబాదు

మనిషి మనిషిలోనూ ఎన్నో భావాలు
ప్రతి భావానికి ఒక్కో రూపం
ఒక్కో రూపానికి ఒక్కో ముఖం
అన్ని ముఖాలు రంగులద్దుకుని నిలుచుంటాయి
సమాజంలో పవిత్రంగా
అందరిలో విశిష్టంగా కనపడుతూ
ఏకాంతంలో ఒక్కో ముఖం మాట్లాడుతుంది
అన్ని తెలుసున్న ముఖాలు,
చిరునవ్వు ముఖాలు మాయమవుతాయి
ఎక్కడో మూలన అమాయకంగా నక్కి
చివ్వున లేస్తుందొకటి
వికృత రూపం దాలుస్తుంది
నాలుగు గోడల మధ్య తన
కర్కశత్వాన్ని చాటుతుంది
ఒకటి నిస్సహాయమై నిలబడి
అశ్రుధారలు నేల రాలుస్తుంది
చెంపలు కమిలి, శరీరం గజగజ వణుకుతుంది
ప్రాణభయంతో బిక్కుబిక్కుమంటుంది
తలలో వేలవేల అగ్నిపర్వతాలు బ్రద్దలవుతాయి

అది చూసి ఆనందంగా నవ్వుతుంది వికృతరూపం
విలయతాండవం చేస్తుంది
రొమ్ము విరిచి నిలుస్తుంది
మీసం మెలేస్తుంది అప్పటికి...
అహంకారం శాంతిస్తుంది
మళ్ళీ ఎక్కడో ఒదిగిపోతుంది
చిరునవ్వుతో చూస్తుంది ఏమీ ఎరగనట్టు
అమాయకంగా తిరుగుతుంది ఏమీ తెలియనట్టు
ఇలా............
కళ్ళ ముందు ఎన్ని ముఖాలో.....

ఎదురుచూపులు

- వింజమూరి రాగసుధ
యు.కె.

నీకై వేచే కన్నియ కన్నులు
గురుతుకు తెచ్చెను వాడిన విరులను
కళ కోల్పోయిన నగుమోమే
జ్ఞప్తికి తెచ్చె మేఘావృతాంబరమును
మురళి చిరు అధరాలను అంటను లేదు
యే స్వర రాగసుధ వీనుల అందను లేదు
నిను వలచిన మనఃమందిరమే శూన్యమాయెను
దూరమైన నీజ్ఞాపకాల మధనంలో
వెలికి వచ్చె నీ వెచ్చని తలపులు
వెంటతెచ్చె రెండశ్రుకణములు
ఇకనైననూ ఇటు రాలేవా ప్రియా?
ఈ నిర్జనావనిలో వసంతవీణను పలికించి నా మదినలరించలేవా?

నువ్వూ - నేనూ

స్వాతి శ్రీపాద
హైదరాబాదు

తవ్వే కొద్దీ ఊరే జల
మనసు పలవరించే జ్ఞాపకాల తేనెఊట
వందల జీవితాలు వెనక్కు పరుగెత్తినట్టు
మనసు గదిలో గతం మరు మ్రోత
ఉదయిస్తూనే గుభాళించే పారిజాతాల పానుపుపై
తొలివెలుగు కిరణాలు తనివిదీరా మేను మరచి
పరవశించిన క్షణాలు పున్నాగలుగా మలచుకు
పరిమళాలు పరచుకున్న అనుభవాల నీడ
ఒప్పూపొదరిల్లై సేదదీర్చే భావన
చూపులదారంట సాగి హృదయం వాకిలి దాటి
మెదడు లోలోపలి పొరల్లో నిక్షిప్తమైన ఉనికి
అలలు అలలుగా సాగి సాగి మస్తిష్కపు తెరల మధ్య
సుమధుర రాగమాలికగా కనిపించని తీగల మధ్య ఒదిగి
పోయి

విశాల విశ్వం ఏకాంతాల పాలపుంతల మధ్య
విహ్వలించె కన్నీటి రాజకుమారి
చెక్కిలి మీటి పలకరిస్తుందో తొలకరి స్వప్నం
నీలిమేఘాలూ, పారిజాతాలూ, ప్రేమగీతాలూ
రాయభారాలు నడిపిన పాటల విరిజల్లులూ
ఇంత మధురస్మృతులై వెంట నీడలవుతాయని
అస్తిత్వానికీ అమరత్వానికీ వారధులుగా
రూపుమార్చుకుంటాయని
కళ్ళు తెరిచో- ఒళ్ళు మరచో
కలగన్నానా ఎప్పుడైనా ....
కలతలనూ కన్నీళ్ళనూ గరళంలా మింగేసి

పెదవులపై చిర్నవ్వుల దీపాలు
నీ కళ్ళలో దివ్వెలుగా వెలిగినపుడు
గుండెల్లో మహాభారత సంగ్రామాన్ని నిశ్శబ్దీకరించి
స్పర్శలో ప్రేమ సంద్రాల్ను ఉప్పొంగించి
చూపులతో సేదదీర్చే నీ పాట పల్లవులు
అనుక్షణం నిశ్శబ్దంగా ప్రవహించేవేళ
ఎల్లల్ను కూడా మింగేసిన శూన్యం
ఈ ఒడ్డున ఏకాకిగా నా ఉనికి
ఈతకందని జీవితానికావల
ఎదురుచూస్తూ నీ మనికి.

రసరేఖలు

-బచ్చోటి శ్రీధరరావు

ఈ మహాప్రేమపాత్ర నాకిచ్చి ఇందు
క్షమ శీధు రసాల నా గళము నింపి
నేను నీకొరకున్మత్తుడైన తరిని
వెడలి పోయెదవేల నన్విడచి యిచట

బహుళ కంటకమయమైన పథమునందు
ఆంధ్యమే రాజ్యమేలు చిట్టడవి యందు
ముందు వెనుక తెలియని సముద్రమందు
ఒంటరిని చేసి పోయితివోపలేను

పూలు రాలి పోయి గులాబి పొలతి యొకటి
పదను ముండ్లతో నను తాకి పరిహసించె
కోమల గళమ్ము సవరించు కోకిలమ్మ
గొంతును నులిమి వైచిరి క్రూరులెవరొ

ఏను నీకొరకే జనియించి యుంటి
ఏను నీ ప్రేమ కొరకె జీవించుచుంటి
నిన్ను గూర్చియే నే మరణింతు ముందు
తిరిగి జనియింతు నీకై యదృష్టమున్న